

Nummer 15	1. August 1916	65. Aargang

Guddommen.

Tale af Præsident Charles W. Penrose,
holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 6. April 1916.

—

Jeg føler omtrent som Præsident Smith i Formiddags, da han stod frem for at tale til Forsamlingen — jeg fattes Ord til at udtrykke mit Hjertes Følelser, idet jeg nyder det Privilegium, Brødre og Søstre, at være sammen med Eder her i denne store Forsamling af Sidste-Dages Hellige. Jeg er meget taknemlig til Gud, vor himmelske Fader, for denne Velsignelse og for at have et Vidnesbyrd i min Sjæl om Sandheden af de Principper, som saa ypperligt blev fremsatte for os i Formiddags af vor Præsident. Der er intet af det, jeg kjender i Verden, som jeg elsker saa meget som Sandheden, der er bleven aabenbaret til os i disse sidste Dage fra Gud gjennem hans Tjener, Profeten Joseph Smith. Og naar jeg tænker paa Guds Godhed mod mig i alle de Aar, jeg har været forenet med de Hellige og virket i Præstedømmet, føler jeg dybt i mit Hjerte Trang til at takke og prise Gud. Priset være Gud, vor evige Fader, og hans Søn, Jesus Kristus, og den Helligaand! Og æret være Guds Tjenere, som er blevne kaldte i disse sidste Dage til at lægge Grundvolden til Guds Kirke og Rige!

Jeg vilde ønske, at hele Verden kunde se og forstaa disse Ting paa samme Maade som vi; det er jo imidlertid for Tiden næsten ganske umuligt; men jeg fryder mig ved den Forsikring, der gives i Jesu Kristi Evangelium og i Herrens Aabenbaring til os, at Tiden vil komme, da „ethvert Knæ skal bøje sig og enhver Tunge bekjende, at Jesus Kristus er en Herre til Gud Faders Ære“, og dette vil ikke ske af Frygt eller ved Tvang, men som Følge af et frivilligt Ønske hos

dem, som bøjer deres Knæ, idet de, gjennem Sorg og Pine og Lidelse som Straf for begaaede Synder, bringes til Omvendelse og til at hige efter Sandheden og villigt adlyde den. Dette er for mig et herligt Fremtidsbillede. Og Arbejdet, der nu paahviler nogle faa, at prædike Jesu Kristi Evangelium, vil ikke blive fuldført, førend den Tid kommer, da det vil blive forundt enhver Sjæl af Adams Slægt at modtage og bøje sig for Sandheden, som den gives ved Jesus Kristus.

Der er et saare stort Arbejde at udføre, naar vi tænker paa, hvad der maa gjøres i denne Henseende. Evangeliet skal prædikes til Menneskene i Kjødet og dernæst til enhver Person i Aandernes Verden, som ikke har hørt det, lige indtil alle de mangfoldige Millioner af Adams Slægt har haft Lejlighed til at bøje sig i Lydighed til Guds Befalinger og til en vis Grad komme i Samfund med ham. For Tiden paahviler det, som det blev sagt i Formiddags, denne Kirkes Præstedømme i begge dets Grene, det melchizedekske og det aroniske Præstedømme, at udføre den evangeliske Gjerning i Jesu Navn, og hvad Præstedømmet saaledes udfører med guddommelig Autoritet paa den Maade, Herren har befalet, er gyldigt og anerkjendt, og det staar ved Magt i Himlene. Hvad de Mænd, som administrerer med præstelig Fuldmagt, udfører paa Jorden paa den Maade, som Herren har bestemt, er anerkjendt i Himlen og har den samme Kraft og Virkning, som om det var udført af Gud selv.

Sandheden, som Herren har aabenbaret, kommer naturlig i Modstrid med det, som er fejlagtigt, hvor som helst det sande og falske støder sammen, og Tiden vil komme, da alt, hvad der er fejlagtigt, og al Løgn vil blive nødt til at vige tilside for Sandhedens Indflydelse og Herredømme. Det er ved Sandheden, at vi skal blive herliggjorte, det vil sige, naar vi adlyder den, saaledes som det blev forklaret os i Dag, naar vi ikke alene antager den i vort Sind, men lader den være bestemmende i alle vore Handlinger, saa at vi virker for Sandhedens Sag og lever efter Sandhedens Principper i Henhold til Sandheden; i samme Grad, som vi gjør dette, bliver vi helliggjorte i vor Natur og kommer nærmere ham, som er al Sandheds Kilde. Sandheden er et evigt existerende Princip, men der har været Individer, hos hvem Sandheden og alt, hvad der er godt og stort, er blevet personliggjort. Vor himmelske Fader, og Jesus Kristus ogsaa, er saaledes Sandheden personliggjort, og personlig udtrykt, saa at vi kan komme til en Forstaaelse af, hvad der er rigtigt og sandt og godt. De evige Sandheder findes personliggjorte hos dem og bliver meddelte os fra dem, naar vi er villige til at modtage dem; og naar vi modtager dem, ikke alene teoretisk, men ogsaa ved at sætte dem i praktisk Udførelse i Livet og gjøre dem til eet med vor Sjæls inderste Væsen og vor Personlighed, da nærmer vi os i tilsvarende Grad det guddommelige Fuldkommenheds-Maal.

Det allerførste af vore Trosprincipper, der skriftlig er fremsat i, hvad vi kalder Trosartiklerne, er, at „vi tro paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn, Jesus Kristus, og paa den Helligaand“.

Troen paa disse tre særskilte Personligheder er fremsat som vor Tros første, fundamentale Læreprincip, og vi burde gjøre os nøje bekjendte med, hvad der er bleven aabenbaret vedrørende disse Personer, hvis Væsen vi alle skulde søge at komme til den rette Forstaaelse af. En af de skjønneste Egenskaber ved vor Kirke er den, at vi er blevne forenede i Troen ved Kundskab om Sandheden. Naar vi kjender Sandheden og ser den klar, har vi den samme Opfattelse og Forstaaelse deraf, og dette i samme Forhold, som vi lever vort Liv i Overensstemmelse med Sandheden. Somme Tider er det imidlertid Tilfældet, at skjøndt vi er „døbte med een Aand til at være eet Legeme, hvad enten vi ere Jøder eller Grækere, Trælle eller fri", af enhver Race og Stamme, Folkeslag og Hudfarve, og uagtet vi er forenede til eet Legeme ved Vandets og Aandens Daab og skulde være fuldkommen forenede, specielt i Henseende til Lærdomme og Principper, saa er der dog somme Tider ligesom i den første kristne Kirke delte Meninger iblandt os med Hensyn til mange vigtige Ting, og somme Tider er der meget skarpe Meningsudvexlinger om noget, der ikke er af særlig Vigtighed. Vore Brødre fremsætter somme Tider forskjellige Opfattelser i deres Klassemøder og Kvorums-Møder, endogsaa i de teologiske Afdelinger i Søndagsskolen, og somme Tider angaaende meget ringe og ubetydelige Ting, som det ikke lønner sig at spilde Tid paa. Jeg kjender dertil, fordi jeg ofte personlig modtager Breve fra gode Venner fra forskjellige Steder, hvor der findes kirkelige Organisationer, og disse Venner fremsætter Spørgsmaal, fordi der er delte Meninger blandt Brødrene med Hensyn til disse Spørgsmaal; det første Præsidentskab modtager ligeledes hyppigt Breve fra Brødre med Anmodning om at afgjøre visse Punkter, som det virkelig ikke er værd at diskutere om, fordi de ikke betyder noget; men der er selvfølgelig andre Ting, som det er af Vigtighed for os at forstaa paa rette Maade.

Det blev meget klart fremsat før os i Formiddags, at vi har en evig Fader, og at Jesus Kristus er hans Søn, og at vi ogsaa er hans Sønner, men der er den Forskjel, at medens vi alle er Guds Sønner, hvad vore Aander angaar, det vil sige, hvad vor aandelige Natur angaar, er Kristus ogsaa Guds Søn i Kjødet. Jeg tænker ikke, at der hersker nogen Meningsforskjel blandt vore Brødre og Søstre i Kirken vedrørende den Kjendsgjerning, at den aandelige Del af Mennesket — dette gjælder naturligvis ogsaa Kvinden — er Guds Afspring; Gud er vore Aanders Fader. Vi citerer ofte en Udtalelse af Apostelen Paulus i Hebræerbrevet; han synes at have haft en klar og ypperlig Forstaaelse af alle disse Ting, eller, hvis nogen af Eder ikke tror, at Paulus skrev Brevet til Hebræerne, hvad jeg gjør — der har været megen Disput desangaaende — saa gjælder det Hebræerbrevets Forfatter, hvem han end er; det hedder: „Fremdeles vore kjødelige Fædre havde vi til Optugtere, og vi følte Ærefrygt" for dem, og Spørgsmaalet er gjort: „Skulle vi da ikke meget mere underordne os under Aandernes Fader og leve?" (Heb. 12 : 9.)

Der er mange andre Skriftsteder i Bibelen, baade i det gamle og

det nye Testamente, som jeg ikke vil benytte Tiden til at anføre ved denne Lejlighed, fordi, som jeg har sagt, jeg tænker, vi alle er enige med Hensyn til den meget vigtige Kjendsgjerning og opmuntrende Sandhed, som løfter os op over de jordiske Affærer til at forstaa, at vor Oprindelse er ikke fra Støvet, men fra den evige Gud, Skaberen, Styreren og Universets Bygmester. Han, som skabte Verdenerne og, hvad vi har hørt i Dag, kontrollerer og styrer dem, er virkelig vor Fader, ikke i en mystisk Betydning, ikke som en Teori alene, men i Ordets ligefremme Betydning. I Aabenbaringen, som findes i det 76. Kapitel i Pagtens Bog, siges der, at de forskjellige Verdeners Indbyggere „er avlede som Sønner og Døtre til Gud". Der ligger maaske mere i disse Ord, end vi ser ved første Øjekast, men den Slutning og det Resultat kommer vi til i vort Sind, hvis vi da i det Hele taget er logiske, at den store, evige Gud er vor Fader, og at vi er avlede af ham, eller til ham; og ham skylder vi derfor Troskabspligt; ham skylder vi Lydighed, fordi han er vor Fader, vor Gud og vor Konge. Vi skulde adlyde ham paa Grund af dette hans Faderforhold til os; vi skulde adlyde ham, fordi vi er hans Børn, og han har Krav paa vor Lydighed; eftersom han staar saa højt ophøjet over os, forstaar han os bedre, end vi forstaar os selv, og vor Fremtid er i hans Hænder; han har Magt over Liv og over Død, og vi skulde være ham lydige paa Grund af vort Slægtskabsforhold til ham. Dette synes klart for mig, og jeg tror, at det er klart for Eder, for alle de Sidste-Dages Hellige og for Kirken som et Hele.

Jeg kan forstaa af de Breve, jeg har omtalt, at nogle af Kirkens Folk endnu har den Ide, at Adam var og er den almægtige og evige Gud. Han er Menneskeslægtens jordiske Fader, naturligvis, den store Patriark over den menneskelige Familie. Eftersom vi nedstammer fra ham, er han Fader til os i vor jordiske og dødelige Tilstand; han staar som den første Patriark, og Gud beskikkede ham dertil. Dette er meget rigtigt. I det 107. Kapitel af Pagtens Bog læser vi angaaende dette. Det meddeles, at Adam tre Aar før sin Død sammenkaldte Flertallet af sine retfærdige Efterkommere i Adam—Ondi—Ahman Dalen, „og de stod op og velsignede Adam og kaldte ham Mikael, Fyrsten, Erkeengelen, og Herren viste sig for dem". Læg nu Mærke til: der var Adam og hans Afkom indtil hin Tid, og Herren viste sig for dem, siges der — det var ikke Adam; var det? Videre siges der: „Og Herren trøstede Adam og sagde: Jeg har sat Dig til at være Hovedet" — Lederen for hans Efterkommere, Hovedet for den menneskelige Familie i dens dødelige Tilstand — „en Mængde Nationer skal udkomme af Dig, og Du er en Fyrste over dem evindeligen". (53.—55. V.)

Her er Adam med hans Efterkommere; de kjendte ham og anerkjendte ham som deres Patriark og Fader og Fyrste og forstod den Kjendsgjerning, at han i sin første Prøvetilstand var Mikael. De vidste, at Herren viste sig og erklærede for dem, at Adam skulde staa som deres Hoved. Adam havde overtraadt en Lov, og som Følge deraf maatte han lide Straffen, Døden, der kom over hans Efterkommere

efter naturlige Principper (som vi vil forstaa bedre, naar vi tilfulde kommer til at fatte, hvorledes disse Ting finder Sted, og hvorledes vore Tilbøjeligheder og Karakterejendommeligheder og vore Svagheder gaar i Arv i Slægterne). Men endskjøndt Adam overtraadte, var dette dog forudset, og i Henhold til Aabenbaringerne, som vi har modtaget, var der lagt en Plan, førend denne Overtrædelse fandt Sted, hvorved Følgerne af den kunde blive fjernede, og hvorved en Velsignelse kunde komme til os netop gjennem det, der er bleven kaldt „Forbandelsen", ved at Menneskene fik Kundskab om godt og ondt, saa at de kunde faa Lejlighed til at vise, om de vilde elske Sandheden og det gode eller elske det onde og Løgnen, og saa at de kunde blive dømte i Henhold til deres Gjerninger; saa at deres Evner kunde blive udviklede og deres forskjellige Grad af Værdighed eller Uværdighed vise sig; saa at der kunde blive vist Retfærdighed mod alle, og Barmhjertighed blive udvist, hvor det gjordes fornødent; saa at Naaden ikke skulde strække sig saa vidt, at Retfærdighedens Krav blev tilsidesatte, eller omvendt. Herren havde forudbeskikket en Frelser for den hele menneskelige Familie, som vilde blive delagtiggjort i hans Naade i Forhold til dens Lydighed og Værdighed, og han smilte paa Adam og velsignede ham og satte ham som Leder for sine Efterkommere og som Slægtens store Patriark og som en Fyrste over dem evindelig.

Paa Grund heraf og nogle andre Smaaenkeltheder, der kunde nævnes, har nogle af vore Brødre faaet den Ide, at Adam er den ophøjede Person, som vi tilbeder. Dette Spørgsmaal vedrørende Adam er, tænker jeg, bleven forklaret adskillige Gange fra dette Sted; men alligevel kan Folk faa nogle mærkelige Ideer i Hovedet, ikke altid fordi de er egensindige eller slette eller ønsker at gjøre noget, som er forkert, men fordi de faar disse Anskuelser, og det er meget vanskeligt at faa dem til at opgive slige Ideer ligesom Skotten, om hvem Krøniken beretter, at han bad Herren om at holde ham paa den rette Sti; thi, sagde han: „Du veed, at hvis jeg nogensinde faar en forkert Ide i Hovedet, da er det haardt for Dig, o Herre, at faa den ud af det." Saaledes er det med mange af Kirkens Folk. Nogle af Brødrene har faaet den nævnte forkerte Opfattelse, eller Ide, og vi burde søge at faa dette rettet. Jeg er bedrøvet over, at disse Brødre ikke har faaet den rette Forstaaelse for længe siden, thi vi har givet tydelige Svar til Brødre og Søstre, som har skrevet til os desangaaende og ønskede Besked derom, men alligevel er endnu nogle i Tvivl om, hvad der er det rette, og derved opstaar Uenighed; men der skulde ingen Splid eller Uenighed være blandt Sidste-Dages Hellige. Folk maa naturligvis have deres egne Anskuelser og udtale dem, hvis de vil gjøre det i den rette Aand og paa en passende Maade; det er rigtigt, at Folk forsvarer, hvad de virkelig tror at være sandt, men naar en trættekjær Aand gjør sig gjældende, da er det, som vi læser i Mormons Bog, af Djævelen.

Hvis Adam, som nogle af vore Brødre paastaar, er den Person, om vi skal tilbede, hvem var da den „Herre", der satte Adam

til at staa som Fyrste over hele sin Slægt. Hvem var da den Person, som Adam bad til? Adam bad til Gud, og der er fortalt os, hvad vi kan læse i Bogen, kaldt: „Den kostelige Perle", der giver os megen Oplysning angaaende Sagen (som aabenbaret til Moses og som aabenbaret til Enok), at Adam efter sin Overtrædelse blev belært om Evangeliet, det samme Evangelium, som vi har, og at Herren sagde, at han vilde ikke tilstede, at Adam skulde dø den timelige Død, før han „sendte Engle for at forkynde dem (Menneskene) Omvendelse og Forløsning formedelst Troen paa hans enbaarne Søns Navn". (Pagtens Bog, 29. Kap.) Adam maatte tro og omvende sig og blive døbt, som vi maa, og det er os fortalt, at han blev døbt i „Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn". Saa Adam var hverken Faderen eller Sønnen eller den Helligaand. Var han? Men hvem var han? Det er fortalt os, at han var „Mikael" i sin første Prøvetilstand, og at han som Adam vilde staa som Hovedet for sin Slægt. Daniel saa ham i „Nattesynet", ham, som var Erkeengelen Mikael, før han kom her. Husk, naar I taler om Adam, at dette Navn er knyttet til hans jordiske Legeme, frembragt af Støvet; men Mikael, Erkeengelen, den „gamle af Dage", satte sig, som Daniel saa, og „ti Tusinde Gange ti Tusinde stode for ham". Og videre er der fortalt os, at „med Himmelens Skyer kom der en som en Menneskesøn, og han kom lige hen til den gamle af Dage og blev ført frem for ham. Og ham blev givet Magt og Ære og Rige, og alle Folk, Stammer og Tungemaal skulde tjene ham". (Dan. 7 : 9.—14.) Vi vil erfare, at dette vil blive Tilfældet, thi naar vi læser lidt mere angaaende denne Person — Menneskesønnen — vil vi se, at dette er hans Rettighed, at han vil blive den højeste i Riget. Han vil blive Kongernes Konge og Herrernes Herre. Han er „den første og den sidste". I vil finde dette fremsat i det gamle Testamente og i det nye, og i Mormons Bog, og i „Den kostelige Perle", at han er „den første og den sidste", og at alle Ting blev skabte ved ham; de opholdes af ham, gjennem ham og for ham.

Hvem er nu denne Person, denne Jesus Kristus? Er han Adam eller en Søn af Adam? Aldeles ikke, undtagen i den Betydning, at Jesus af Nasareth blev født af Marie paa almindelig menneskelig Vis, og at hans Slægtlinie gjennem hende kan føres tilbage til Adam. Men hvem var Jesu Kristi Fader, før Jesus kom paa Jorden i Kjødet? Vi læser i Mormons Bog, at da han viste sig for Nefiterne paa det amerikanske Fastland, fortalte han dem, at han var den Person, som gav Loven til Moses. Hvem var det da, som gav Loven til Moses. Det er meddelt os, at det var Jehova. Var Jesus da Jehova? Ja, i Henhold til de hellige Skrifter, baade de gamle og de nye, og dette synes at være en Anstødssten for enkelte af Brødrene. (Se Pagt. Bog, 10. Kap. 3.—4. V.) Vi har ved Aabenbaring faaet at vide, at da Jorden blev skabt, var der tre Individer, som tog personlig Del i Skabelsen. Dette vedrører nærmest Tempel-Undervisningen, men der er gjentagne Gange offentliggjort tilstrækkeligt vedrørende Emnet, saa at

jeg kan tillade mig at henvise dertil. Elohim — ikke Eloheim, som vi staver Ordet somme Tider — er et Navneord i Flertalsform og betyder: Guderne, men Ordet benyttes ogsaa som Navn paa den hellige Personlighed, der er alles Fader, den Person, som vi skuer hen til som den store, evige Fader. Elohim, Jehova og Mikael var optagne af at organisere denne vor Klode. Jehova vendte sig efter Befaling af Elohim derhen, hvor der var „Rum", idet han sagde til Mikael: „Vi ville gaa ned, thi der er Rum der, og vi ville tage af disse Elementer og danne en Jord, hvorpaa disse (Aanderne, som stode omkring dem) kunne bo; og vi ville prøve dem dermed og se, om de ville gjøre alt, hvad som helst Herren deres Gud skal befale dem." I kan læse angaaende dette i „Den kostelige Perle", Abrahams Bog, 3. Kap. Da Skabergjerningen var udført, som I læser om i første Mosebog og mere udførligt i Mose Bog og Abrahams Bog i „Den kostelige Perle", blev Mikael „Adam" og blev sat i Edens Have, som vi læser om i de gamle og nye Aabenbaringer, og Eva blev givet ham for at blive hans Hustru, Ben af hans Ben og Kjød af hans Kjød, og det blev kundgjort, at „hvad Gud har sammenføjet, skal intet Menneske adskille".

I ser — gjør I ikke? — at Mikael blev Adam, og at Adam var ikke Sønnen Jehova, og han var ikke Faderen Elohim. Han indtog sin egen Plads og Stilling ved Jordens Organisation og ved Skabelsen af dødelige Mennesker paa Jorden. Jesus af Nasareth var Jehova, som var hos Faderen i Begyndelsen, og vi læser i det 93. Kapitel i Pagtens Bog, at Jesus siger om sig selv: „Jeg var i Begyndelsen hos Faderen og er den førstefødte", og med Hensyn til os Mennesker siges der: „I vare ogsaa i Begyndelsen hos Faderen, det, der er Aand". Den Del af os, som er Aand, var i Begyndelsen hos Gud, fordi vi er hans Børn, og Jesus var der, den Person, som i Kjødet er kaldt Jesus, og han var den „førstefødte", og saaledes er han den første. Han siger: „Jeg er den første og den sidste, Alpha og Omega, Begyndelsen og Enden." Han var den første blandt de Aander, som skulde befolke denne Jord, „Begyndelsen af Guds Skabelse", som vi læser i Kolossenserbrevet og i Aabenbaringens Bog, den førstefødte i Aanden af al Skabningen. Men i Kjødet var han Faderens „enbaarne Søn". Marie var hans Moder. Hun var af Davids Hus, og derfor opfyldte Jesus Forudsigelsen, at Messias skulde blive af Davids Slægt og af Abrahams Sæd, og at Kvindens Sæd skulde knuse Slangens Hoved, som vi læser i første Mosebog 3. Kap., 13. V.

Jeg ønsker at drage en klar Adskillelse mellem disse Individer, saa at vi kan ende den Diskussion, som gaar for sig til ingen Nytte. Hvem er Adam? Adam er vor Fader, tilvisse! Han er Menneskeslægtens store Fader, og vi har alle haft en Fader, som irettesatte os i Hjemmet, og vi viste ham Ærbødighed, hvilket var rigtigt. Men tilbeder vi vore kjødelige Fædre? Nej! Men hvorfor skulde vi da bede til Adam, som langt tilbage i Tiden, for flere Aartusinder tilbage, stod som Hovedet for Slægten og i den Betydning er vor Fader? Han indtager den Stilling, som man ventede, at han skulde indtage, og udførte det Arbejde, der

var givet ham at udføre, men efter at han syndede og bragte Døden ind i Verden, saa, „ligesom ved det ene Menneskes Ulydighed de mange bleve til Syndere, saa skulle ogsaa ved den enes Lydighed de mange blive til retfærdige". „Thi ligesom alle dø i Adam, saaledes skulle ogsaa alle levendegjøres i Kristus." Alle og enhver skal opstaa, slette og gode og middelmaadige, alle Folkeslag og alle Racer, og enhver Størrelse og Alder; de vil opstaa, og det er formedelst Opstandelsens Kraft ved Jesus Kristus, at de kommer frem.

Lad os citere Apostelen Johannes' Ord i hans Evangelium vedrørende dette Emne, som er en herlig Læresætning. Herren henviser dertil, som angivet i det 93. Kapitel i Pagtens Bog. Johannes begynder sin evangeliske Beretning med at erklære, at Jesus var i Begyndelsen hos Gud. Han siger: „I Begyndelsen var Ordet (Kristus), og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Alle Ting ere blevne til ved det, og uden det blev end ikke een Ting til af det, som er." Jesus erklærer i Aabenbaringen, der findes i det 93. Kapitel i Pagtens Bog, at han er den Person, som er kaldt „Ordet". Han meddelte os ikke blot Ordet, som udgik fra Guds Mund, men repræsenterede Faderen og udtrykte hans Ord og Villie. Alle Ting kommer fra Gud og, som Paulus sagde, vi fra ham, og alle Ting er ved Jesus Kristus og vi ved ham. Da Profeten Joseph første Gang modtog Aabenbaring fra Gud, viste Faderen og Sønnen sig begge for ham. Faderen sagde ikke ret meget, men vi vil se, at dette har været hans Fremgangsmaade fra Begyndelsen af, fordi Sønnen var „Ordet" og gav hans Ord. Han sagde: „Denne er min elskede Søn, hør ham!" Og han, Sønnen, var den Person, der gav Loven til Moses (3. Nefi, 15 : 5), og han var den Person, som havde Ledelsen fra Begyndelsen. I Guddommen er der tre Personer, Faderen og Sønnen og den Helligaand, og vor Stammefader Adam blev døbt i deres hellige Navn og er altsaa ikke nogen af dem. Dette bør forstaas af alle. (Fortsættes.)

Vise Leveregler. Staa tidlig op om Morgenen, hold din Morgenbøn og læg dine Planer for Dagen, saa at det bedste Arbejde kan blive udført og Timerne anvendte paa den fordelagtigste Maade — det vil sige: baade til andres og til din egen Fordel. Dagtimerne er en stor Gave fra Herren; i disse skal vort vigtigste Arbejde som Regel udføres. Lad os hilse Morgengryet med en Lovsang til Herrens Navns Ære og udføre vor daglige Gjerning til vor egen og Medmenneskers Gavn og Glæde; naar da Aftenskumringen kommer, kan vi med en god Samvittighed igjen komme frem for Herren i Bøn og takke ham for modtagne Velsignelser. Hvis vi saaledes er flittige Arbejdere og gjør Brug af Tiden, vil vi paa en kommende Dag være mellem dem, til hvem Kristus siger: „Kommer hid til mig, I, min Faders velsignede, arver det Rige, som Eder er beredt, før Verdens Grundvold blev lagt."

Tirsdag den 1. August 1916.

Præsident H. J. Christiansens Missionsrejse.

Missionspræsident Christiansen afrejste herfra til Norge den 28. Juni for i Midsommer-Tiden at besøge flere forskjellige Byer i dette udstrakte Land i Missionens Interesser og derefter gjæste enkelte Byer i de jydske Konferencer før sin Tilbagekomst til Kjøbenhavn ved Slutningen af Juli Maaned. Præsident Christiansen meddeler, at hans Helbred har været udmærket under Rejsen. Efter Afslutningen af sin Rejse i Norge skriver han til os den 19. Juli:

Jeg ankom her til Kristiania i Mandags Eftermiddag, noget træt og udslidt efter den lange Rejse omkring den norske Kyst. Jeg har imidlertid været i Stand til at naa frem til de bestemte Steder og til bestemt Tid med Undtagelse af Drammen, hvor vi kom en halv Time for sent til Mødet, der blev afholdt i en lejet Sal Søndag Aften, men saa lod vi til Gjengjæld Mødet vare en halv Time længere end sædvanlig. Jeg har her i Norge haft mange opløftende Stunder ved de forskjellige Møder, som ialt med Mødet her i Kristiania udgjør 20. Naar jeg ser Søskende græde af Glæde over at se Herrens ringe Tjenere, til hvilke jeg selv hører, da røres Hjertets ømme Strenge hos mig, og jeg kan ikke undlade at fælde en Taare med dem.

Det var min Mening at rejse via Gøteborg til Frederikshavn, men da Dampskibet „Melchior" afgaar herfra i Eftermiddag Kl. 4, har jeg besluttet at rejse med det til **Frederikshavn**, da det er en kortere og billigere Vej.

Fra Aalborg skriver Præsidenten til os den 24. Juli:

Siden jeg kom til Jylland, har jeg tilligemed Konferencepræsident Moroni P. Stark holdt Møder i Frederikshavn, Hjørring og Brønderslev; i Gaar, Søndag, holdt vi tre Møder her i Aalborg. Vi har udført flere Ordinationer i Præstedømmet, salvet flere syge, og ifølge den Ret, jeg besidder, har jeg velsignet de oprigtige, ydmyge Søskende, der som Børn har klynget sig til mig. I alt dette har jeg nydt en inderlig Glæde og følt en Forsmag paa Himlens Fred og den Lyksalighed, som venter den trætte Vandrer efter endt Gjerning i Prøvelsens Land. I Morgen fortsætter jeg Rejsen længere mod Syd.

I Dag er det Mindernes store Dag for saavel det samlede som det adspredte Israel, nemlig „Pionerdagen", som bliver højtideligholdt hjemme til Minde om de første Pionerers Ankomst til Saltsø-Dalen den 24. Juli 1847. Vi virker jo fjernt fra det Sted, hvor Zions Sønner og Døtre fryder sig, og hvor Lovsangens Toner stiger til det Høje i taknemlig Erindring om vore tapre Pionerer, som for 69 Aar siden først betraadte de Egne, hvor de Hellige bor, og som ligger

vort Hjerte saa nær, de Egne, hvor mange Tusinder Hellige nu lever i „Fredens Hytter og i Tryghedens Boliger og i stille rolige Steder", medens den store Del af den civiliserede Verden staar i blodig indbyrdes Kamp; men vi kan dog alligevel i disse adspredte og fjerne Egne lovsynge og prise vor Gud og læske os ved det evige Kildevæld, der har sit Udspring fra ham, som forud bestemte Stedet, hvor det sidste Dages Zion skulde opbygges. Med Salmistens Ord kan vi sige: „Herren er stor og saare priselig, i vor Guds Stad, paa hans hellige Bjerg. Zions Bjerg hæver sig smukt, er det hele Lands Glæde, yderst mod Nord, den store Konges Stad." (Dav. Ps. 48 : 2, 3.)

Mine Tanker ledes ogsaa hen til Salmistens Udtalelser om det sidste Dages Zion, der nu „blomstrer lig en Rose", naar jeg vanker om i disse Egne, hvor saa mange af de indsamlede Hellige en Gang havde deres Hjem, og hvor de paa Grund af Samfundsforholdenes Natur ofte levede under Fattigdommens trange Kaar; nu har de deres Hjem og Tilholdssted i det Land, der en Gang var en Ørk og tørt Land, men som Herren gjorde til en frugtbar Mark og til Kildegrund, hvor han lod de hungrige bo. Ja, de, som han ifølge Profetens Ord samlede hjem fra de forskjellige Lande, „fra Øster og fra Vester, fra Norden og fra Havet", de, „som fandt ingen Stad, hvor de kunde bo udi, men som raabte til Herren, da de vare i Angest, og som ledte dem paa den rette Vej". (107. Psalme.) Naar jeg overvejer disse mægtige Begivenheder, der nu mer og mer bliver bekjendte og forstaaede iblandt Menneskene; naar mine Tanker og Betragtninger belyses af Inspirationens klare Straaler vedrørende Zions herlige Fremtidshaab og den salige Fredens Dag, der kommer for de Trofastes Tal, og naar jeg tænker paa vore mange ædle Mænd og Kvinder fra de skandinaviske Lande, der har ydet deres Bistand til Zions Opbyggelse mellem Bjergene, hvor de nyder de himmelske og jordiske Goder i saa rigt et Maal, da fyldes mit Hjerte med Tak og Pris til Gud, og tilligemed det samlede Israel i Bjergenes Dale vil vi her i disse nordlige Egne synge til Herrens Pris og Ære, han, som har forundt os at have vore Navne blandt de kaldtes Tal. Maa Gud i sin Naade forunde os at blive iblandt de udvalgtes Tal, der formedelst „Offer og streng Lydighed" opnaar „Ære og Udødelighed"!

Hans J. Christiansen.

Missionsnyheder.

Ankomst og Beskikkelse. Ældste Nephi Andresen fra Salt Lake City, som gjorde Rejsen over Havet med „Bergensfjord", er beskikket til at virke i Trondhjems Konference.

— Den vise taler ikke om alt, hvad han gjør, men han gjør intet, som han ikke tør tale om.

Kristi Forsoningsdød.

Jesus Kristus døde for os paa Korsets Træ og muliggjorde derved Opstandelsen fra de Døde for alle Mennesker. Hans udgydte Blod var et Sonoffer, der sonede for Adams Overtrædelse, saa at ligesom alle faldt gjennem Adam, saaledes kunde alle blive oprejste gjennem Jesus Kristus; paa Grund af Kristi Forsoning kan hvert enkelt Menneske modtage Tilgivelse for sine personlige Synder ved Udøvelse af Tro paa Gud og alvorlig Omvendelse, og sand Tro leder til Omvendelse og til at bære Omvendelsens værdige Frugter. Døden kom ind i Verden som en Følge af vore første Forældres Overtrædelse; Guds Aabenbaringer tilkjendegiver os dette. Adams Overtrædelse, som i Forbindelse med Evas Overtrædelse var Skyld i, at Døden kom ind i Verden, betegnes i Guds Aabenbaringer til Menneskene som Syndefaldet. At Døden kom ind i Verden som en Følge af Syndefaldet, er klart fremsat i Romerbrevets 5. Kap., 12. V., hvor der siges:

„Synden kom ind i Verden ved et Menneske, og Døden ved Synden, og Døden trængte igjennem til alle Mennesker, idet de syndede alle."

Men Livet bliver skjænket Menneskene ved Jesus Kristus, som efter Guds naadige Villie skulde smage Døden for alle (Heb. 2 : 9); thi

„Ligesom der ved ens Fald kom Fordømmelse over alle Mennesker, saaledes skal og ved ens Retfærdighed komme til alle Mennesker Retfærdiggjørelse og Liv. Thi ligesom ved det ene Menneskes Ulydighed mange ere blevne Syndere, saa skulle og ved den enes Lydighed mange vorde retfærdige." (Rom. 5 : 18, 19.)

„Thi efterdi Døden kom ved et Menneske, er og de dødes Opstandelse kommen ved et Menneske. Thi ligesom alle dø i Adam, saa skulle og alle levendegjøres i Kristus." (1. Kor. 15 : 21, 22.)

Jesus Kristus er opstanden. Priset være Gud i det høje! Livets Herre tog sit afsjælede Legeme, som ikke havde set Forraadnelse, og opstod sejrrig fra Graven paa den tredie Dag. Johannes beretter, at alle Ting ere blevne til ved ham, som var i Begyndelsen hos Faderen, og at uden ham blev end ikke een Ting til af det, som er. Han repræsenterede Faderen. Han var „hans Herligheds Afglands og hans Væsens udtrykte Billede". Livets Lys udstrømmer fra ham til Menneskene og til den hele Skabning. Det er hans Lys, som udstrømmer fra Solen, fra Maanen og fra Stjernerne. Hans Lys findes i alle Ting, og alene paa hans udtalte Ord, som er Gud med Faderen og selv kaldes „Ordet", vil Lyset skinne frem, og alle, som vil, kan vandre i Lyset.

Ethvert Menneske, som vil adlyde Kristi Evangeliums Bud, kan paa Grund af Kristi Forsoning blive delagtiggjort i Daab til Syndernes Forladelse og i den Helligaand ved Haandspaalæggelse af Ældsterne i hans Kirke, der nu atter findes paa Jorden med Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere, om hvilke Apostelen Paulus i Efeserbrevets fjerde Kapitel siger, at de er Embedsmænd, der skal findes i Guds sande Kirke „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til en Tjenestegjerning, til Kristi Legemes Opbyggelse, indtil vi alle naa til

Enheden i Troen paa og Erkjendelsen af Guds Søn, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes Maal af Vært, for at vi ikke mere skulle være umyndige, der omtumles og omdrives af enhver Lærdommens Vind, ved Menneskenes Tærningespil, ved Træskhed efter Vildfarelsens Rænkespind; men for at vi, Sandheden tro i Kjærlighed, skulle i alle Maader opvoxe til ham, som er Hovedet, Kristus".

Ved Kristi Forsoningsdød blev det muligt for Menneskene at erholde Frelse og at blive delagtiggjorte i den Helligaand og i enhver aandelig Gave, som Herren vil give til sine lydige Børn paa Jorden. Kristus gav mange herlige Forjættelser til sine Hellige fordum, og han har gjentaget disse Forjættelser til de Hellige i vore Dage gjennem sin Tjener, Profeten Joseph Smith, ved hvem Tidernes Fyldes Evangelie-Husholdning blev oprettet. Vi læser disse herlige Forjættelser i Pagtens Bog, der indeholder Kristi Aabenbaringer til ham og andre. Vi Sidste-Dages Hellige kan i Sandhed prise os lykkelige, at vi har annammet det sande, gjengivne Evangelium og er blevne delagtiggjorte i dets Gaver. Kristi Evangelium er tilvisse „en Guds Kraft til Frelse for hver den, som tror", og som villig adlyder Herrens Befalinger, der bliver os givne ved Kristus.

Profeten Joseph Smith fremsatte tydeligt Betingelsen for at opnaa Frelse i følgende Ord, som han nedskrev som Kirkens tredie Trosartikel:

„Vi tro, at alle Mennesker formedelst Kristi Forsoning kunne blive frelste ved at adlyde Evangeliets Love og Ordinancer."

Vi bliver ikke frelste alene ved at tro paa Kristus som Guds Søn og Verdens Frelser, men vor Tro maa vise sig i Gjerninger. Kristus sagde:

„Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal indgaa i Himmerigs Rige, men den, som gjør min Faders Villie, som er i Himlene." (Matt. 7 : 21.)

Kristi Forsoning medfører ikke alene Opstandelsen for alle Mennesker, men den muliggjør vore personlige Synders Tilgivelse, naar vi adlyder vor Frelsers Befalinger. Vor Tro maa være en levende Tro, som viser sig i Retfærdighedens Gjerninger. En død Tro kan ikke frelse. „Dersom vi vandre i Lyset, ligesom Gud er i Lyset, have vi Samfund med hverandre, og Jesu Kristi, hans Søns, Blod renser os fra al Synd." (1. Joh. 1 : 7.) Niels F. Green.

„Mormonisme" er en praktisk Religion.

(Uddrag af Tale af Præsident Hyrum M. Smith.)

I en Artikel, som Kirkens Præsidentskab publicerede for nogle faa Aar siden, findes disse Ord: „Mormonisme findes i Verden til Gavn for Verden." Jeg tror og veed, at dette er en sand Udtalelse. Hvis det er sandt, at en god Mand gjør Verden bedre, saa maa det ogsaa være sandt, at det menneskelige Samfund som et Hele er bedre, naar der i Verden lever en Mangfoldighed af gode Mænd. „Mormonisme"

har gjort mange gode Mænd bedre, end de var, og har endogsaa bevirket, at daarlige Mænd er blevne gode, men den har aldrig i hele Kirkens Historie foraarsaget, at en god Mand er bleven slet, eller at Mennesker, efter at de fik Kjendskab til vore Lærdomme og sluttede sig til Kirken, er blevne værre, end de var før.

Trods dette har Kirken stadig mødt bitter Opposition fra vore saakaldte kristne Venner. Det kan ikke med Sandhed siges, at vi ikke er et oprigtigt Folk, thi Mangel paa Oprigtighed har aldrig frembragt og kan aldrig frembringe, hvad de Sidste-Dages Hellige har frembragt, hvorved deres Indflydelse giver sig tilkjende overalt i Verden. De kan ikke beskyldes for manglende Gudsfrygt; thi de har vist, at de er Herren hengivne og har holdt hans Befalinger, saaledes som de fra Begyndelsen af har forstaaet dem. Det kan ikke med Sandhed siges, at vi holder af at leve i Uvidenhed, og at vi er et nedværdiget Folk, thi vi sætter Verden et godt Exempel ved en intelligent Fremtræden og Forkyndelse, og vort Folk higer efter at komme i Besiddelse af Kundskaber og Oplysning. Det kan heller ikke med Sandhed siges, at de Sidste-Dages Hellige er uvirksomme, thi de har, hvor som som helst de bor, ved deres Industri og forstandige Foretagender og ved haardt og vedholdende Arbejde faaet Ørkenstrækninger til at „blomstre som en Rose", idet de har faaet det ukultiverede Land og Ørkenlandet til at frembringe det, som har været nyttigt til Menneskenes Underhold, og som har kunnet styrke og glæde dem. De Hellige har bygget større og mindre Byer og Landsbyer og fyldt Landet med Frugthaver, Blomsterhaver og kultiveret Agerland.

De Sidste-Dages Hellige er blevne ilde omtalte med Hensyn til deres Hjemmeliv, og dog kan der ikke noget Sted i Verden findes et Folk, som elsker deres Familier og Hjem mere end de, eller som har opbygget flere Hjem i Forhold til deres Antal. Vi ærer de aldrende; vi er altid villige og omsorgsfulde med Hensyn til at hjælpe de syge og svage, og Enkens eller de faderløses Raab er aldrig opsteget til Gud imod os. Der findes ikke hos os nogen fattig, til hvis Bønner Kirken ikke har laant Øre. Vor Religion er ikke „Teorier" men „Kjendsgjerninger". Vor Religion er ikke nærmest en Trosbekjendelse, men den er Principper, herligt gjennemførte i det praktiske Liv. Vor Religion er ikke en død Tro uden levende Forbindelse med Verden, men en levende, virksom Religion, nøje forbunden med en samvittighedsfuld Udførelse af vore Pligter.

Vi har ikke hæftet vort Haab om Saliggjørelse til een Ting eller troet at finde Saliggjørelsens Betingelser udtrykt i et Skriftord. Vi tror ikke alene ganske i det almindelige paa Bibelen som en Samling af hellige Bøger, men vi studerer dens Indhold og tror paa den, og deri adskiller vi os i Virkeligheden i høj Grad fra vore kristne Venner. De Skriftsteder, til hvilke de tilsyneladende mest klynger deres Haab om Frelse, er: „Tro paa den Herre, Jesus Kristus, og Du skal blive frelst." „Gud saa elskede Verden, at han gav sin enbaarne Søn, at enhver, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige Liv."

Vi Sidste-Dages Hellige tror tilvisse disse Skriftens Ord, men vi tror ogsaa paa Ordene, Kristus ytrede i sin Bjergprædiken, der ender med følgende Skriftsprog:

„Derfor, hver den, som hører disse mine Ord og gjør efter dem, ham vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Hus paa Klippen, og Skylregnen faldt, og Floderne kom, og Vindene blæste og sloge imod dette Hus, og det faldt ikke; thi det var grundfæstet paa Klippen. Og hver den, som hører disse mine Ord og ikke gjør efter dem, skal lignes ved en Daare, som byggede sit Hus paa Sandet, og Skylregnen faldt, og Floderne kom, og Vindene blæste og stødte imod dette Hus, og det faldt, og dets Fald var stort." (Mat. 7 : 24—27.)

„Mormonisme" er en praktisk Religion. Vi tror, at det er nødvendigt at adlyde Guds Befalinger og vise vor Tro i vore Gjerninger.

Joseph Smiths Betydning for Verden.

(Af Ældste Orson F. Whitney i »Imp. Era«.)

Med Undtagelse af Jesus Kristus har der aldrig levet en Mand paa Jorden, som forklarede Evangeliets frelsende Principper mere tydeligt og forstaaeligt end Profeten Joseph Smith. Gud har sendt alle store Mænd til Verden — Poeter, Filosofer, Malere, Musikere, Opfindere, Opdagere og alle gode og vise Lærere, — men den vigtigste Mission, som kan blive givet et Menneske, er den profetiske: at bringe til Menneskene et Saliggjørelses-Budskab fra Herren. Verden var fuld af Poeter, Malere, Billedhuggere og Tonekunstnere paa hin mindeværdige Pinsedag i Jerusalem, da Apostelen Peter talte til en stor, forsamlet Mængde. Han talte om Forløsningen ved Kristus, fremholdt for de forsamlede visse Profetier vedrørende Kristus og Guds store Frelserværk, formanede alle de tilstedeværende til at paakalde Herren og vidnede angaaende Kristus i følgende Ord:

„I israelitiske Mænd! hører disse Ord: Jesus af Nazareth, en Mand, som fra Gud var godtgjort for Eder ved kraftige Gjerninger og Undere og Tegn, hvilke Gud gjorde ved ham midt iblandt Eder, som I jo selv vide, ham, som efter Guds bestemte Raadslutning og Forudviden var bleven forraadt, ham have I ved lovløses Haand korsfæstet og ihjelslaaet.

Men Gud oprejste ham, idet han gjorde Ende paa Dødens Veer, eftersom det ikke var muligt, at han kunde fastholdes af dem." (Ap. Gj. 2 : 22—24.)

„Denne Jesus oprejste Gud, hvorom vi alle ere Vidner." (32. V.)

„Derfor skal hele Israels Hus vide for vist, at denne Jesus, hvem I korsfæstede, har Gud gjort baade til Herre og til Kristus." (36. V.)

Peters Tale gjorde et dybt Indtryk paa de tilstedeværende, alvorligt tænkende Menneskers Sind. Der berettes:

„Men da de hørte dette, stak det dem i Hjertet, og de sagde til Peter og de øvrige Apostle: „I Mænd og Brødre! hvad skulle vi gjøre?"

Poeterne kunde ikke besvare dette Spørgsmaal, Billedhuggerne og Malerne heller ikke; end ikke Cæsar paa sin Trone kunde sige Menneskene, hvad de skulde gjøre for at blive frelste. Men Herrens be-

myndigede Tjener, Apostelen Peter, kunde sige det, og han gav dem et bestemt, positivt og sandt Svar paa deres Spørgsmaal. Han sagde til dem:

„Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Eders Synders Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave." (38. V.)

Skjøndt Peter, der fra at være Fisker blev kaldet af Herren til at være „Menneskefisker", altsaa ikke var nogen lærd Mand, var han ikke des mindre en af Gud bemyndiget Apostel og Profet, der kunde sige Menneskene nøjagtigt, hvad de skulde gjøre for at blive frelste; og derfor var han den fornemste Mand i hin Generation.

Af samme Grund var Joseph Smith den vigtigste Mand i sin Generation, og han vil en Gang blive æret af den hele Verden som den, ved hvem Menneskene atter kom til Kundskab om den sande og levende Gud og atter fik Svar paa det saa overordentlig vigtige Spørgsmaal, hvad vi nødvendigvis maa gjøre for at blive frelste.

Jeg beder, at Himlens Gud vil give os og alle Mennesker Kundskab og et Vidnesbyrd om Joseph Smiths profetiske Mission. Det var ham, som forkyndte den ny og ubekjendte Lære til sin Generation, at Mand og Hustru ikke ved Døden behøver at blive adskilte for evig. Blandt mange andre dyrebare Sandheder belærte han Menneskene om, at Ægteskabspagten kunde sluttes som en evig Pagt, naar den blev indgaaet i Lydighed til Guds Lov herom; han paaviste, at der var hellige Baand, ved hvilke Mand og Hustru kunde blive forenede evindelig, Hustruen til Manden og Manden til Hustruen, samt Forældre til deres Børn og Børn til deres Forældre. Denne overmaade trøstende Lærdom forkyndte Joseph Smith som Guds Profet. Han fremholdt endvidere, at der ikke var nogen Nødvendighed for, at Familiebaandene skulde brydes ved Døden, hvis de, som er blevne forenede efter Guds Lov ved hans autoriserede Tjenere, holder deres Pagter og udfører deres gjensidige Pligter.

Lad os stræbe at komme til en dyb Forstaaelse af den Sandhed, at Jesus Kristus er Verdens Forløser, og at foruden ham er der ingen Frelse. Hvis han ikke opstod fra de døde, var vort Haab forgjæves. Men det er mit Vidnesbyrd, at han opstod, og at der ved ham skjænkes Saliggjørelse og evigt Liv til alle, som vil tro og adlyde ham.

Jeg bevidner for alle, at Joseph Smith var Guds Profet, kaldet af Herren til at gjenforkynde det sande og evige Evangelium til Menneskene paa Jorden og delagtiggjøre de lydige i Evangeliets hellige og frelsende Ordinancer. Evangeliets Plan er altomfattende og rækker til alle, og alle Mennesker, som erholder Frelse, vil blive dømte i Henhold til deres Lydighed og deres Gjerninger; de vil arve enten en celestial, terrestrial eller telestial Herlighed, hvorved menes en Herlighed enten som Solens, Maanens eller Stjernernes Glands; men „de retfærdige skal skinne som Solen i Gud Faders Rige". Dette er de Helliges, Herrens lydige Børns Privilegium.

Dødsfald.

Søster **Marie Born**, født den 19. Maj 1836 i Fredericia, Danmark, døde den 23. Juni i Kjøbenhavn. Hun blev døbt den 30. Juni 1907 i Kjøbenhavn og var Evangeliets Sag trofast hengiven til sin Dødsstund.

— Broder **Hans J. Hansen** afgik ved Døden i Logan, Utah, den 21. Maj 1916 efter lang Tids Sygdom. Begravelsen foregik fra tredie Wards Forsamlingshus Onsdag den 24. Maj. Mange af afdødes Venner tilligemed de fleste af hans Børn og Børnebørn var tilstede. Talerne bar Vidnesbyrd om afdødes Opofrelser for Evangeliets ædle og herlige Sag. Graven indviedes af Biskop Wm. Evans.

Hans J. Hansen blev født i Vemmeløv, Sorø Amt, Sjælland, Danmark, den 22. Oktober 1849. Han annammede Evangeliet som en ung Mand, kun 16 Aar gammel. Og som ganske ung indgik han Ægteskab med Marie Nielsen, som blev Moder til 4 Børn, 2 Sønner og 2 Døtre, som tilligemed deres Moder overlever ham. Broder Hansen tilligemed Hustru og Børn emigrerede fra Kjøbenhavn den 15. Juni 1883 og ankom den 8. Juli s. A. til Logan, Utah, hvor han bosatte sig og har boet hele Tiden siden.

Broder Hansen var kjendt under Navn af Teglbrænder Hansen, da han af Profession var Teglbrænder og bestyrede flere forskjellige Teglværker, mens han og Familie levede i Danmark.

— Broder **Christian Martinus Andersen** døde i sit Hjem i Manti den 25. Maj af Lungefeber. Br. Andersen blev født i Aalborg, Danmark, den 26. April 1847; i Maj 1871 blev han gift med Margareth Dahlsen. De havde sex Børn, hvoraf fem tilligemed hans Hustru overlever ham.

Den 1. Januar 1882 blev han døbt af Simon Christiansen fra Richfield, som da var paa Mission i Aalborg. Hans Hustru blev døbt 11 Maaneder før.

I Juni 1882 forlod han sit Fødeland og kom til Manti.

Begravelsen foregik fra Tabernaklet den 28. Maj. Alle Talerne ved Bisættelsen bar Vidnesbyrd om Br. Andersens fredelige Sindelag og ædle Karakter.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)